

[Finansministeren.]

gældende bestemmelser herom foreslås opretholdt indtil videre. Da spørgsmålet om statstilskud til amtskommunerne hænger nøje sammen med, i hvilket omfang og på hvilken måde staten fremtidig skal bidrage til de kommunale udgifter, må en revision af de pågældende bestemmelser afvente de øvrige forslag om „byrdefordeling“.

På ét punkt foreslås der dog væsentlige ændringer i forhold såvel til de gældende regler som til de tidligere fremsatte skatte-reformforslag, nemlig med hensyn til de regler, der gælder i landkommunerne om skatteudskrivningens fordeling på fast ejendom og indkomst. Dette spørgsmål har i foråret været indgående drøftet i skatte-reformudvalget. For bykommunernes vedkommende er man blevet stående ved forslaget om at fjerne de hidtidige overgrænser for de kommunale grundskyldpromiller. Købstæderne, der jo hidtil har haft forholdsvis lave ejendomsskatter, skal efter forslaget frit kunne forhøje deres grundskyldpromiller, medens de ikke på noget tidspunkt skal kunne fastsætte dem lavere end de nugældende promiller.

For sognekommunernes vedkommende har der i udvalget været interesse for en mere gennemgribende omlægning af de gældende regler.

Hidtil er fordelingen af skatteudskrivningen på fast ejendom og indkomst foregået på den måde, at der for 4 år ad gangen er fastsat et bestemt forhold — det såkaldte ligningsforhold — mellem de beløb, der skal udskrives på fast ejendom og på indkomst. Ved denne fremgangsmåde, der har været benyttet i snart 100 år, vil uforudsete forskydninger i beskatningsgrundlagets sammensætning i løbet af 4 års perioden kunne medføre urimelige ændringer i skattesatserne.

Til belysning heraf skal jeg henvise til de mange kommuner, hvor der for tiden finder en betydelig tilflytning sted. Tilflytningen vil nødvendiggøre en kraftig forøgelse af skatteudskrivningen og vil i reglen være ledsaget af en tilsvarende stigning af indkomstmassen i kommunen. Grundværdierne, altså ejendomsskattegrundlaget, vil derimod ikke — i hvert fald ikke straks — blive påvirket i væsentlig grad af tilflytningen. Når nu ligningsforholdet

ligger fast, således at der ikke kan ændres ved forholdet mellem de beløb, der skal udskrives på de faste ejendomme og på indkomsterne, vil dette føre til, at grundskyldpromillen vil stige nogenlunde i takt med det stigende skattebehov, medens skatteprocenten som følge af stigningen i indkomstmassen kun i mindre grad — og muligvis slet ikke — vil blive påvirket heraf.

For at undgå, at forskydninger i beskatningsgrundlagens sammensætning får sådanne utilsigtede virkninger for skattesatserne, foreslås det nu, at de hidtidige ligningsforhold afskaffes og erstattes af et system, hvorefter forholdet mellem selve skattesatserne fastlægges. Efter forslaget er det forholdet mellem grundskyldpromillen og skatteprocenten, som er kaldt udskrivningsforholdet, der i sognekommunerne skal fastsættes for 4 år ad gangen. Dette betyder, at en ændring af det ene beskatningsgrundlag — f. eks. indkomsterne — automatisk får indflydelse på såvel grundskyldpromillen som skatteprocenten, idet der inden for 4 års perioden ikke kan ske ændring i den ene skattesats, uden at den anden samtidig ændres tilsvarende. Hvis en kommune har fastsat udskrivningsforholdet til f. eks. 4, vil det sige, at grundskyldpromillen i hele 4 års perioden talmæssigt skal være 4 gange så stor som skatteprocenten, d. v. s. at grundskyldpromillen og skatteprocenten skal fastsættes til henholdsvis 24 og 6, 20 og 5, 16 og 4 o. s. v.

Samtidig foreslås det, at 4 års perioderne for udskrivningsforholdets fastsættelse fremtidig kommer til at følge de 4-årige perioder for de almindelige ejendomsvurderinger. Herved opnår man, at kommunerne ved udskrivningsforholdets fastsættelse nogenlunde har kendskab til ejendomsskattegrundlaget i hele 4 års perioden.

Hidtil har skatteudskrivningens fordeling på fast ejendom og indkomst varieret stærkt fra sognekommune til sognekommune. I nogle egne af landet udskrives henimod 80 pct. af kommuneskatterne på fast ejendom, i andre egne kun 10—20 pct. Skattekommissionen beskæftigede sig indgående med disse forskelle og anbefalede, at der blev tilvejebragt større ensartethed på dette område. Denne tanke blev taget op i skatte-